

**Rugăciuni către Sfântul Camil
de Lellis**

**Rugăciuni către
Sfântul Camil de Lellis**

Cuprins

Părintele Alfredo Maria Tortorella – Calea Crucii împreună cu Sfântul Camil de Lellis	2
Litanie în cinstea Sfântului Camil de Lellis.....	19
Rugăciunea Sfântului Camil de Lellis	19
Litanie în cinstea Sfântului Camil de Lellis – Sfânt al carității	20
Litanie în cinstea Sfântului Camil de Lellis – Însotitorul celor suferinzi	21
Bibliografie	22

Părintele Alfredo Maria Tortorella, m.i.

CALEA CRUCII
ÎMPREUNĂ CU
SFÂNTUL CAMIL DE LELLIS
În locurile convertirii sale

Introducere

Această *Cale a Crucii* ia naștere din contemplarea unui monument situat într-un loc special, legat de Sfântul Camil de Lellis, fondatorul Ordinului Miniștrilor Bolnavilor, patronul universal al lumii sănătății, un om al carității care și-a dedicat viața reformării sistemului sanitar – în mod deosebit cu privire la îngrijirea bolnavilor, zărind în omul suferind Chipul însuși al lui Cristos pe calea suferinței.

Locul în cauză este *Valea Infernului*, situată în Parcul Național Gargano, în apropierea localității San Giovanni Rotondo, din provincia Foggia; monumentul este, în schimb, așa-numita *Ara Votiva a Sfântului Camil*, un altar în aer liber, surmontat de o mare și splendidă cruce latină roșie, semn distinctiv al Ordinului Camilian. Acesta a fost dorit de inginerul Pietro Gasparri și a fost construit în anul 1975, după ce a cumpărat terenul și l-a donat Provinciei Siculo-Napolitane a Miniștrilor Bolnavilor. Inginerul Gasparri fusese un fiu spiritual al Sfântului Pio din Pietrelcina și a devenit ulterior director administrativ al Casei „Alinarea Suferinței”. Devotamentul său față de spitalul sfântului călugăr stigmatizat și lectura pasionată a vieții Sfântului Camil l-au stimulat să caute, în „San Giovanni Rotondo al său”, locul unde – conform tradiției hagiografice – sfântul din Abruzzo a trăit un moment decisiv al vieții sale, și anume **Convertirea, care a avut loc la 2 februarie 1575**, la vârsta de 25 de ani, după ce a petrecut o noapte în mănăstirea în construcție *Sfânta Maria a Harurilor*, în acea celulă numărul 5, pe care, trei secole mai târziu, o va ocupa pentru tot restul vieții sale, capucinel Pio din Pietrelcina.

Amândoi, Sfântul Camil și Sfântul Pio, au fost, în epoci diferite, profund legați de suferința lui Cristos și a oamenilor. Frații camilieni mai în vârstă, care l-au cunoscut pe inginerul Gasparri, au relatat chiar din mărturia sa cum s-a ajuns la identificarea locului în cauză. Gasparri povestea că, pornind în căutarea aceluia loc inaccesibil care lega San Giovanni Rotondo de drumul spre Manfredonia – unde Camil de Lellis ajunsese la 30 noiembrie 1574 – s-a lăsat călăuzit de câțiva păstori care aprovizionau „Casa Alinării” cu produse lactate, ajungând astfel în *Valea Infernului*^[1]. Povestea care urmează este transmisă oral și ca atare, nu poate fi verificată istoric. Cu toate acestea, ne place să credem că lucrurile s-au petrecut astfel, cu o notă de supranatural care nu diminuează valoarea ei spirituală. La urma urmei, apariții ale lui Cristos însuși, ale Fecioarei Maria, ale îngerilor și ale unor sfinți au avut loc, în istoria creștinismului, tocmai în fața celor mai umili, a celor mai săraci, de multe ori a celor analfabeți și – încă de la nașterea lui Isus la Betleem – chiar a păstorilor.

Păstorii din Gargano îi povesteau, așadar, inginerului că, într-o zi de furtună, turma lor risca să fie lovită de fulgere, când au văzut în depărtare un om uriaș, ca un gigant apărut din neant, cu o mantie lungă și neagră, purtând o cruce roșie, care, părintesc și providențial, adăpostea biete animale sub mantia sa, salvându-le astfel de pericolul fulgerelor^[2]. Gasparri s-a gândit imediat la Sfântul Camil și a mers în locul respectiv. Într-adevăr, acea frumoasă terasă naturală se afla în centrul potecii care, dincolo de versanții abrupti, unea marea Golfului Sipontin cu dealurile din San Giovanni Rotondo. Era vorba de o veche potecă de măgari, neschimbată de-a lungul timpului. Acolo s-a întâmplat ceva neprevăzut: Pietro Gasparri a suferit un episod cardiac, un început de infarct, și s-a prăbușit la pământ, chinuit de durere. Păstorii s-au grăbit să ajungă la „Casa Alinării”, pentru a cere ajutor personalului medical. Gasparri a rămas singur în acea *vale* și s-a încredințat Sfântului Camil: i-a cerut ajutorul pentru a rezista până la sosirea medicilor, care nu au putut ajunge prea repede, din cauza distanței față de spital. Când a sosit ajutorul, inginerul era încă în viață și a fost dus de urgență la „Casa Alinării”, unde a fost resuscitat. Gasparri a simțit că Sfântul Camil i-a „apărut” din nou, răspunzându-i rugăciunilor și luându-l sub ocrotirea sa. De data aceasta, Camil nu mai apăra animalele cu mantia sa, ci chiar pe el, credinciosul său. *Ara* pe care o cumpărase și o construisese a devenit, la intenția lui Gasparri, un *ex voto* pentru harul primit prin mijlocirea Sfântului Camil de Lellis.

Astăzi, la 450 de ani de la convertirea Sfântului Camil, acea *Ara Votiva* capătă tot mai mult trăsăturile unui sanctuar în aer liber: un loc în care te poți ruga și-L poți găsi pe Dumnezeu în liniștea naturii. De altfel, același lucru s-a întâmplat și cu tânărul Camil de Lellis în 1575: în liniștea văilor din Gargano a simțit că nu mai putea fugi de Domnul care îl urmărea cu bunătate pentru a-l transforma – pe el, un soldat aventurier și un tânăr răătăcit – într-un om al carității și un sfânt al Bisericii. Experiența „simțirii prezenței lui Dumnezeu” a tânărului Camil a pecetluit, în opinia mea, vocația principală legată de *Ara Votiva*: un sanctuar natural al liniștii și al păcii, unde se poate „simți” suflul Duhului Sfânt.

Camil se lăsase în tinerețe pradă viciilor și era prea puțin interesat de mântuirea sufletului său. A ajuns în Apulia din Napoli, unde pierduse totul la jocuri de noroc, cu speranța de a se imbarca spre Dalmația și de a începe noi războaie în solda vreunui căpitan. Dar foamea l-a împins să cerșească în fața bisericii „Sfântul Dominic” din Manfredonia, oraș în care a rămas în lunile următoare ca ajutor al călugărilor capucini. Aceștia, între sfârșitul lunii ianuarie și începutul lunii februarie a Anului Sfânt 1575, l-au trimis cu măgarul la Castelul „Sfântului Ioan”, spre schitul capucin în construcție, pentru a îndeplini anumite slujiri. După o intensă discuție spirituală cu părintele Angelo, starețul din San Giovanni Rotondo, a înțeles că Dumnezeu era *totul*, iar restul – slava umană, succesele, banii – nu aveau nicio importanță; a înțeles că putea – după cum i-a spus părintele Angelo – *să-l scuipe în față pe diavol*, luptând împotriva ispitelor cu stăpânirea și puterea lui Isus. Aceste gânduri l-au însoțit pe tot parcursul nopții petrecute în mănăstire și, a doua zi, pe drumul de întoarcere, până la locul unde, secole mai târziu, inginerul Gasparri va suferi un infarct. Acolo, în singurătatea văii, Camil și-a plâns conștient păcatele și a realizat că Dumnezeu îi vorbea inimii sale.

Nu departe de acel loc al convertirii se înalță și se află astăzi Bazilica Cerească a Sfântului Arhanghel Mihail, care îi apăruse de mai multe ori, în secolele anterioare, episcopului de Siponto, Sfântul Lorenzo Maiorano. Arhanghelul, căruia i-a fost devotat Camil toată viața, îl ajută în acea luptă inițială dintre omul vechi cu faptele sale și omul nou, îmbrăcat în Cristos (Col 3, 8-10). Cel răătăcit avea acum un țel: voința lui Dumnezeu; cel fără patrie avea acum un loc în care să locuiască: Crucea lui Cristos și a oamenilor; soldatul avea acum un nou comandant: un Arhanghel care alunga demonul viciului; păcătosul avea acum o speranță: o viață nouă plină de caritate, căci *unde a abundat păcatul, s-a revărsat cu prisosință harul* (Rom 5,20). Modul său extraordinar de convertire și de întoarcere la Dumnezeu să ofere un suflu nou tuturor celor care au răătăcit de la calea păcii. Fie ca rugăciunea acestei *Căi a Crucii*, alăturată episoadelor din viața Sfântului Camil de Lellis, să ne cufunde într-o dimensiune pascală în care suferința și încercarea sunt însoțite providențial de speranța și lumina unei existențe care, întotdeauna, alături de Dumnezeu, se reînnoiește.

[1] Numele *Valea Infernului* este dat chiar de păstorii din Gargano, din cauza vânturilor puternice care, suflând prin canioane, produc voci și zgomote spectrale. Unii autori spun însă că acest nume se datorează tocmai episodului convertirii Sfântului Camil care, în această vale, căit de trecutul său, „a văzut” iadul păcatelor sale.

[2] În *Viața manuscrisă* a primului biograf al Sfântului Camil, părintele Sanzio Cicatelli, se povestește despre un miracol petrecut la Bucchianico, în localitatea „La Calcara”: Camil, atașat de un mielușel pe care îl numise Martino, l-a readus la viață, după ce niște muncitori îl omorâseră pentru a-l mânca. În general, caritatea lui Camil se extindea asupra tuturor creaturilor nevinovate, inclusiv asupra animalelor, pe care adesea le îngrijea sau le salva din pericole.

Părintele Alfredo M. Tortorella, m.i.

Calea Crucii

Rugăciune inițială

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Dumnezeule, vino în ajutorul meu. Doamne, grăbește-te să mă ajuți. *Slavă Tatălui. Crezul.*

În acest punct se recomandă o clipă de tăcere pentru a ne recunoaște păcatele. Mărturisesc lui Dumnezeu....

Se poate intona un cântec.

Stațiunea I. Isus este condamnat la moarte.

Ne închinăm Ție, Cristoase și Te binecuvântăm, *căci prin sfânta Ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Citim Cuvântul Domnului: Mt 27,11-14.

Isus stătea înaintea guvernatorului, iar guvernatorul l-a întrebat, zicând: „Tu ești regele iudeilor?”. Isus a răspuns: „Tu o spui”. Și, în timp ce era acuzat de arhierii și de bătrâni, nu răspundea nimic. Atunci i-a zis Pilat: „Nu auzi câte mărturisesc împotriva ta?”. Dar nu a răspuns nici măcar un cuvânt, încât guvernatorul se mira foarte mult.

Medităm asupra Cuvântului: Puterea tăcerii.

Isus este judecat, acuzat pe nedrept, condamnat și mai nedrept. Toți aveau un singur gând: să-L omoare. Evreii și romanii, în acel moment, reprezintă oamenii care au o nevoie constantă de un țap ispășitor, de un dușman pe care să îl elimine, pentru a arăta tuturor cine este cel care comandă, cine este cu adevărat cel puternic, fiind concentrați să-și demonstreze propria putere. Isus ne arată însă o altă forță: aceea a tăcerii, cunoscătoare a adevărului. Isus tace nu din pasivitate, ci pentru a vesti cu adevărat cine este omul și cine este Dumnezeu.

Medităm la viața Sfântului Camil: Nașterea într-o iesle.

O astfel de scenă dramatică este contrastată de o imagine plină de tandrețe: un copil vine pe lume într-un staul, așa cum s-a întâmplat cu micuțul Isus pe care îl vedem acum adult în fața lui Pilat și a marilor preoți. Acel copil a fost numit Camil în cinstea mamei sale, doamna Camelia de Compellis. Sarcina ei a fost una dificilă: fiind deja în vârstă, aproape că nu mai spera să aibă un copil. Dar Dumnezeu o va surprinde. La fel ca în cazul Sarei, soția lui Avraam, al Anei, mama lui Samuel, al Elisabetei, verișoara Fecioarei Maria, și al altor femei biblice care riscau să rămână sterile, și pentru această nobilă din Abruzzo, soția căpitanului Giovanni de Lellis, s-a întâmplat un miracol: a devenit mamă. Camil s-a născut pe 25 mai 1550. Era un An Sfânt. Nașterea lui Camil ne amintește că, într-adevăr, nimic nu este imposibil pentru Dumnezeu. Când El are un plan care implică o viață în formare, împreună cu întreaga comunitate legată de ea, acel copil vine pe lume în ciuda mizeriei umane a părinților săi.

Rugăciune comunitară.

Doamne, Isuse, ajută-ne să nu lăsăm condamnările și adversitățile să ne împiedice în a face binele. Prin mijlocirea Sfântului Camil, dăruiește-ne o viață plină de momente de întâlnire cu Tine; Tu, care viețuiești și domnești în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru. Bucură-te, Marie. Slavă Tatălui. Cântec.

Stațiunea a II-a. Isus ia crucea pe umeri.

Ne închinăm Ție, Cristoase și Te binecuvântăm, *căci prin sfânta Ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Citim Cuvântul Domnului: Lc 9,23-24.

Apoi le spunea tuturor: „Dacă cineva vrea să vină după mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să mă urmeze! Căci cine vrea să-și salveze viața o va pierde, cine însă își va pierde viața pentru mine, acela o va salva.”

Medităm asupra Cuvântului: Crucea este cea care transformă.

Ce este crucea? Crucea, văzută ca instrument de tortură, rămâne inacceptabilă. Crucea oferită lui Cristos a fost o invenție crudă pentru uciderea omului. Crucea de ieri și de astăzi este un instrument de tortură impus, nicidecum ales. Dar totuși, astăzi noi, creștinii, purtăm crucea asupra noastră și în casele noastre. De ce? Pentru că ea a fost folosită de Isus pentru *o transformare a lucrurilor*, care a început cu propria Sa suferință și s-a desăvârșit cu învierea trupului Său, atunci când mormântul gol a devenit un semn de speranță pentru credincioși. În pasajul din Evanghelie, Isus îi îndeamnă pe ucenicii săi să-și ia crucea și să-L urmeze. Cerând acest lucru este ca și cum ar fi spus: *ia ceea ce nu-ți place din viața ta și urmează-Mă; vino după Mine cu tot ceea ce ai urât și respingător, cu ceea ce dorești să transformi, pentru că, tocmai prin faptul că Mă urmezi, vei dobândi mijlocul de transformare al acestora. Vei învăța de la Mine că cea mai oribilă și inacceptabilă cruce, poate deveni un instrument al vieții și nu al morții; al iubirii și nu al urii.* În mâinile lui Isus, tot ceea ce este inacceptabil, se poate transforma în har!

Medităm asupra vieții Sfântului Camil. Tânărul Camil, ajuns la Manfredonia, ajunge să cerșească.

Camil și-a pierdut demnitatea, atunci când, la Manfredonia, a ajuns să cerșească. Și totuși, acel moment de pierdere și de înfrângere a fost începutul unui drum spre mântuire. De multe ori, un om trebuie să piardă, pentru a câștiga. Camil a pierdut într-adevăr totul din cauza dependenței sale față de jocurile de noroc și a naivității sale. Ne putem întreba care au fost crucile sale? Mai întâi era rana de la picior, care îi apăruse la scurt timp după moartea tatălui său. O adevărată cruce pentru un soldat tânăr și aventuros: o boală misterioasă care îi împiedica performanțele fizice cerute pentru un războinic adevărat. Această cruce, a generat însă alte cruci interioare și devastante: frica zilei de mâine, îngrozitoarea senzație de a fi singur pe lume și sentimentul eșecului. Erau și oameni care îl batjocoreau pentru condiția sa. Isus, puțin mai târziu, îl va fi ales tocmai pentru acea stare de a fi răstignit în suferință.

Rugăciune comunitară.

Doamne Isuse, tu ai ales ceea ce în lume este slab și disprețuit, tocmai pentru a-i rușina pe cei înțelepți și puternici, și ceea ce este nimic înaintea lumii, pentru a reduce la nimic bunurile acesteia; fă ca prin mijlocirea Sfântului Camil de Lellis, să învățăm să ne luăm în fiecare zi crucea și să te urmăm. Tu care viețuiești și domnești în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru. Bucură-te, Marie. Slavă Tatălui. Cântec.

Stațiunea a III-a. Isus cade întâia oară sub povara crucii.

Ne închinăm Ție, Cristoase și Te binecuvântăm, *căci prin sfânta Ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Citim Cuvântul Domnului: In. 12,24.

„Adevăr, adevăr vă spun: dacă bobul de grâu care cade în pământ nu moare, rămâne singur; însă dacă moare, aduce rod mult.”

Medităm Cuvântul. Căderea care aduce rod.

O anumită mentalitate tinde să prezinte omul ca fiind invincibil, puternic, fără eșecuri și fără defecte. *Superomul* pe care naziștii doreau să-l creeze prin dominare și selecție revine astăzi sub alte forme: omul destinat succesului, producției și afacerilor, cu o imagine impecabilă, dornic să câștige ușor aprecierea celorlalți, mereu conectat și hiper-tehnologizat. Ideea de *superumanitate* este o ispită care nu s-a stins niciodată din inima omului. În *Calea Crucii* îl contemplăm pe Cristos căzut la pământ, zdrobit de o greutate excesivă și de oboseală. Tradiția ne arată aceste căderi ale lui Isus Cristos pentru a ne aminti că omul nu învinge întotdeauna. În învățăturile sale, Isus a dat un nou sens fiecărei căderi inevitabile a omului: moartea aduce rod. Imaginea bobului de grâu care cade pe pământ transmite ideea unei rupturi dureroase, a unei deschideri în învelișul cu care suntem înzestrați, pentru ca din acea deschidere să răsară o tulpină nouă, un fir de speranță menit să aducă rod bun, care să-i hrănească și să-i sature pe cei înfomețați.

Medităm la viața Sfântului Camil. La Manfredonia, îmbrăcat în veșmântul franciscan, se dedică rugăciunii și penitenței.

În *Valea Infernului*, Camil a căzut ca un bob de grâu pe pământ, simțind o forță interioară care îl îndemna să-și plângă păcatele. Dar la ce a dus acea cădere printre stâncile dure din Gargano? La un om nou, la un rod bun în mâinile lui Dumnezeu, care trebuia să-și concretizeze această renaștere. Veșmântul franciscan, numele de călugăr (Fratele Cristoforo), noua etapă a noviciatului de la Trivento, în Molise — toate erau pentru el semne care îl îndrumau să nu mai fie omul de odinioară. De la Trivento se va muta apoi la Roma, într-un spital, însă nu ca un capucin, din cauza veșmântului aspru care îi redeschisese rana. Dumnezeu îl vindecase pe Camil în suflet, dar nu și în trup: acea rană din trupul său l-a condus alături de cei care, asemenea lui, sufereau de boli fizice. El, Camil, vindecat în suflet, putea acum să-i susțină pe cei bolnavi în trup și în spirit, slujind omul întreg cu o caritate profundă, inspirată de Duhul Sfânt.

Rugăciune comunitară

Ajută-ne, Doamne, să nu cădem în păcate, ci să rămânem puternici în fața ispitelor; dar ajută-ne și să trăim orice eșec și orice cădere în unire cu Tine, care ne înveți că și acestea pot deveni ocazii de a aduce rod. Tu care viețuiești și domnești în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru. Bucură-te, Marie. Slavă Tatălui. Cântec.

Stațiunea a IV-a. Isus o întâlnește pe Maica Sa Îndurerată.

Ne închinăm Ție, Cristoase și Te binecuvântăm, *căci prin sfânta Ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Citim Cuvântul Domnului: In 2,4.

„Dar Isus i-a spus: „Ce ne privește pe mine și pe tine, femeie? Încă nu a venit ceasul meu.”

Medităm Cuvântul. Mama prezentă în Ceasul sosit.

„Nu a sosit încă ceasul meu. Adică: cei prezenți încă nu mă cunosc. În plus, ei încă nu simt lipsa vinului: lasă-i să simtă mai întâi această lipsă; pentru că, atunci când vor conștientiza nevoia, vor aprecia mai mult binecuvântarea pe care o primesc”¹. În acea zi, la Cana, Isus a vorbit despre un „Ceas” în care Mama sa, „Femeia”, urma să fie prezentă. Era ora Patimilor, ora în care Maria a luat parte la suferințele Fiului său. Maria a oferit un model de maternitate care l-a inspirat pe Sfântul Camil să aibă grijă de bolnavi cu devotament. Este celebră fraza pe care le-a spus-o confrăților săi: „Îngrijiți bolnavii așa cum o Mamă își îngrijește singurul ei Fiu bolnav”.

Am scris intenționat cu majuscule cuvintele „Mamă” și „Fiu”, deoarece icoana lui Camil pentru această îndrumare era chiar acolo, pe Calvar, în Ceasul lui Cristos, de care Maria nu s-a ferit.

Medităm la viața Sfântului Camil. Isus Răstignit îl mângâie pe Sfântul Camil pentru a continua opera inițiată.

În primele zile ale Ordinului său, Camil a amenajat, într-o sală a spitalului *Sfântul Iacob al bolnavilor incurabili*, un mic oratoriu, în centrul căruia se afla un crucifix minunat. Din invidie, unii dintre conducătorii spitalului au dispus ca acele întruniri să nu mai aibă loc și ca membrii Congregației să meargă să se roage într-una dintre numeroasele biserici din Roma. Aceștia au intrat în oratoriu și au răsturnat totul, inclusiv crucifixul, care a fost ascuns în spatele unei uși. Camil, îndurerat, a salvat crucifixul, luându-l cu el. Credea că a eșuat și se ruga în fața crucii, cerând lămurire. A adormit și l-a visat pe Cristos răstignit, care l-a liniștit: *Nu te teme, o, puțin curajosule, mergi înainte, căci Eu te voi ajuta și voi fi cu tine!* Acesta a fost primul semn al mângâierii Divine. A doua oară, din motive similare, în timp ce se ruga, crucifixul și-a desprins în mod vizibil brațele de pe cruce și l-a îmbrățișat, șoptindu-i: *De ce te întristezi, o, inimă temătoare? Continuă lucrarea, căci Eu te voi ajuta, fiindcă aceasta este opera Mea și nu a ta.* Brațele lui Cristos au fost mângâierea lui!

Rugăciune comunitară.

Prin mâinile Mariei, o, Isuse, consolează inimile noastre. Fă-ne să îi mângâiem pe cei în suferință, așa cum Tu însuși ai știut să-l mângâi pe Sfântul Camil de Lellis. Amin.

Tatăl nostru. Bucură-te, Marie. Slavă Tatălui. Cântec.

¹ Cf. SFÂNTUL TOMA, *Comentariu la Evanghelia după Ioan 2,4.*

Stațiunea a V-a. Simon di Cirene îl ajută pe Isus să își ducă crucea.

Ne închinăm Ție, Cristoase și Te binecuvântăm, *căci prin sfânta Ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Citim Cuvântul Domnului: Lc 23,26.

„Pe când îl duceau, l-au prins pe un oarecare Sîmon din Ciréne, care venea de la câmp, și i-au pus lui crucea ca s-o poarte după Isus.”

Medităm Cuvântul. Camilienii: mulți Simoni din Cirene.

În *Calea Crucii* a artistului Piergianni Urbanucci, amplasată în *Valea Infernului* din San Giovanni Rotondo, Cireneul are chipul unui camilian: **fratele Leonardo Grasso**, născut la Catania la 8 iulie 1943 și decedat la Mangano di Riposto (CT) la 5 decembrie 2021, ucis de mâna unui criminal.

Fratele Leonardo a fost ucis de unul dintre oaspeții „Adăpostului Sfântului Camil”, o structură camiliană de primire pentru bolnavi de HIV, al cărei director și animator era. Ucigașul – presat de restricțiile din perioada COVID – a pătruns în camera sa și, cuprins de un acces de nebunie, l-a lovit cu un baston în timp ce dormea, apoi a dat foc încăperii. Leonardo a primit vocația la vârsta adultă. După o perioadă lipsită de griji, a traversat o criză profundă. S-a reîmpăcat cu Biserica, mai ales prin spovadă, iar apoi s-a dedicat voluntariatului în spitale. Când a aflat că Ordinul Camilienilor inaugurasă „Adăpostul”, a dorit să se alăture ca voluntar. A cunoscut spiritualitatea Sfântului Camil de Lellis și a fost fascinat de ea: a devenit frate consacrat și a primit misiunea de a se îngriji tocmai de acei bolnavi.

A fost un Cireneu în felul său: cu simpatie și bucurie, cu un spirit critic, dar și cu o rugăciune personală profundă; cu o caritate deopotrivă maternă și paternă. A fost un om bun care ne amintește, în această Cale a Crucii, de toți camilienii care l-au întruchipat pe Cireneul din Evanghelie, urmându-l pe Cristos prin purtarea crucii propriilor fragilități și ale celorlalți oameni.

Medităm la viața Sfântului Camil: Sfântul Filip Neri a fost confesorul Sfântului Camil de Lellis.

A fi cirenean înseamnă a trăi faptele de milostenie, atât pe cele spirituale, cât și pe cele trupești. Camil de Lellis le-a întruchipat pe amândouă. Caritatea nu este pur și simplu „folosirea mâinilor”, ci *mâini pline de inimă și de suflet.*

Marele maestru al Sfântului Camil de Lellis a fost Sfântul Filip Neri, care se dedica, în orașul Roma, primirii orfanilor și a pelerinilor. Pentru Camil, el a fost un părinte spiritual și sfătuitorul său în momentele de îndoială.

Între cei doi au existat însă și divergențe: Filip nu era, la început, de acord cu dorința lui Camil de a întemeia o nouă familie religioasă. Abia după ce a avut parte de o viziune și-a schimbat părerea. S-a întâmplat, într-adevăr, să fie chemat la căpătâiul unei muribunde; însă, când a ajuns acolo, a văzut că doi Miniștri ai Bolnavilor ajunseseră înaintea lui. Cei doi călugări ai lui Camil stăteau unul la dreapta și unul la stânga sărmanei femei, și se rugau împreună cu ea și pentru ea. Filip s-a oprit la distanță și a văzut doi îngeri, câte unul în spatele fiecărui călugăr, care le sugerau cuvintele potrivite pe care să le spună muribundeii. Atunci și-a schimbat părerea și a binecuvântat Ordinul Sfântului Camil.

Rugăciune comunitară.

Dă-ne, Doamne, bucuria de a ști să trăim faptele de milostenie, atât spirituale, cât și trupești. Ajută-ne să le integrăm în viața noastră, pentru ca totul să se transforme în iubire. Amin.

Tatăl nostru. Bucură-te, Marie. Slavă Tatălui. Cântec.

Stațiunea a VI-a. Veronica șterge chipul lui Isus cu o maramă.

Ne închinăm Ție, Cristoase și Te binecuvântăm, *căci prin sfânta Ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Citim Cuvântul Domnului: Mt 9,21.

„De mă voi atinge fie și numai de haina lui, voi fi vindecată”

Medităm Cuvântul. Adevărata Icoană a lui Isus Cristos.

O tradiție apocrifă o identifică pe Veronica sau Berenice cu femeia cu hemoragie care, în Evangheliile sinoptice, este vindecată de Isus. Dacă într-adevăr legendara Veronica sau Berenice din Calea Crucii este femeia vindecată de hemoragia cronică, atunci se poate înțelege că era o femeie obișnuită cu pânzele, giulgiurile și bandajele menite să oprească sângele. Ea însăși, femeia cu hemoragie, se bandaja și se îngrijea, având grijă să nu fie văzută de nimeni, deoarece acel sânge o făcea permanent impură. În Calea Crucii, femeia din stațiunea a șasea nu se teme de sângele lui Isus. Acela este sângele Celui care i-a vindecat scurgerea, rana ei profundă, și i-a oprit pentru totdeauna sângerarea. Iar Veronica (Berenice) se regăsește cu o pânză îmbibată de sânge pe care nu trebuie să o spele. Adevărata icoană a lui Cristos este un sânge care nu pătează, ci, dimpotrivă, curăță petele păcatului; este Sângele care vindecă pentru totdeauna rănilor celor care Îi caută Chipul.

Medităm la viața Sfântului Camil: Papa Sixt al V-lea aprobă Congregația Miniștrilor Bolnavilor și îi acordă lui Camil permisiunea de a avea întipărită pe haină o cruce roșie.

Sunt două episoade sintetizate într-o singură imagine: la 18 martie 1586 a avut loc aprobarea noii Congregații, iar apoi, la 26 iunie același an, Papa Sixt al V-lea acordă privilegiul de a purta pe veșmânt Crucea Roșie ca semn distinctiv. Un alt papă, Papa Grigore al XIV-lea, în 1591, a ridicat familia religioasă a lui Camil de Lellis la rangul de Ordin religios. Crucea roșie, spunea Camil, este ca un *semn de fier roșu: Suntem ca niște sclavi vânduți pentru slujirea sărmanilor bolnavi*; precum și faptul că: *„Această cruce pe care o purtăm pe veșmânt ne amintește că familia noastră religioasă îi aparține Crucii”*. Astfel, bătrânul soldat care a fost cândva aventurier, s-a detașat de imaginile medievale ale cruciaților și a inaugurat o nouă epocă spirituală, în care crucile de pe veșminte deveneau semn al carității și al urmării Celui care spunea: *„Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”* (Mt 16,24).

Rugăciune comunitară.

Nu crucea este grea, Doamne, ci tot ceea ce nu este purtat cu iubire. Dă-ne iubirea Ta și nimic nu ne va mai împovăra. Amin.

Tatăl nostru. Bucură-te, Marie. Slavă Tatălui. Cântec.

Stațiunea a VII-a. Isus cade a doua oară sub povara crucii.

Ne închinăm Ție, Cristoase și Te binecuvântăm, *căci prin sfânta Ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Citim Cuvântul: Mt 13,3-4.

„Iată, semănătorul a ieșit să semene! Și, în timp ce semăna, [o parte] a căzut de-a lungul drumului. Venind păsările cerului, au mâncat-o.”

Medităm Cuvântul: Căderile semințelor.

Când Isus le-a vorbit ucenicilor săi prin pilda semănătorului, a demonstrat patru feluri în care poate să cadă cea sămânță: pe drum, pe loc pietros, între spini și, în sfârșit, pe pământ bun. Ce este această sămânță? El însuși ne explică: este Evanghelia, care cade în inimile noastre, uneori întâmpinând obstacole și dificultăți, alteori fiind primită cu bucurie. Isus știe că în inima noastră coexistă drumul bătătorit, pietrele, spinii și pământul bun. Mica sămânță a Evangheliei încearcă să pătrundă acolo unde poate aduce rod. Și noi ne străduim împreună cu El; lupta nu ne este străină, deoarece am dori să fim mai primitivi față de Cel care devine El însuși o sămânță pentru noi. Meditând la Calea Crucii în locul convertirii Sfântului Camil de Lellis, să ne însoțească gândul unei convertirii continue și zilnice, pentru a-L ajuta pe Cristos să-Și sădească Cuvântul în noi, fără ca acesta să cadă în zadar.

Medităm la viața Sfântului Camil. Sfântul Camil și însoțitorii săi depun în 1591 profesiunea solemnă.

Pe lângă cele trei voturi clasice de sărăcie, castitate și ascultare, Camil de Lellis a introdus un al patrulea vot: slujirea celor bolnavi, chiar și atunci când aceștia erau afectați de ciumă.

Astăzi, formularea acestui vot s-a schimbat, dar esența rămâne aceeași: slujirea bolnavilor chiar și cu riscul propriei vieți. În viața Ordinului, al patrulea vot i-a transformat pe camilieni în martiri ai carității: bărbați și femei care nu s-au temut de ciumă, tifos, holeră, tuberculoză, HIV, Ebola, SARS-CoV-2 etc. Dragostea pentru bolnavi i-a împins să îngrijească neîncetat, fără teama de a fi contaminați. Iubirea adevărată, în fond, este cea care nu se teme. Nu este vorba de imprudență, ci de a ne gândi la cei care, din teamă sau din prejudecată, nu ar fi niciodată îngrijiți altfel.

Rugăciune comunitară.

Doamne, împreună cu Tine putem risca și putem îndrăzni: Tu ne vei dărui o putere a iubirii care ne va elibera de orice teamă!

Tatăl nostru. Bucură-te, Marie. Slavă Tatălui. Cântec.

Stațiunea a VIII-a. Isus le mângâie pe femeile din Ierusalim care plâng.

Ne închinăm Ție, Cristoase și Te binecuvântăm, *căci prin sfânta Ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Citim Cuvântul Domnului: Lc 23,28

Întorcându-se către ele, Isus le-a spus: „*Fiice ale Ierusalimului, nu mă plângeți pe mine, ci mai degrabă plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri!*”

Medităm Cuvântul. Plânsul în timpul doliului.

„Fiicele Ierusalimului” erau probabil un grup de femei din cetate care se adunau pentru a-i susține moral pe cei condamnați la moarte și pentru a pregăti băuturi anesteziante, menite să-i ajute să suporte durerea provocată de torturi. Isus le întâlnește și le percepe compasiunea, dar, prin cuvântul Său, le invită să privească dincolo de momentul prezent, către o zi în care întregul oraș va suferi din cauza distrugerii romane. Durerea unei persoane va deveni durerea tuturor, iar Isus pare să invite aceste femei să ia parte la această suferință colectivă. „Fiicele Ierusalimului” vor fi, de asemenea, toate acele femei care, de-a lungul secolelor, se vor dedica îngrijirii celor care suferă fizic și moral, aducând cu ele geniul feminin și darurile specifice apropierii și îngrijirii. Ordinul Camilian le amintește pe Sfânta Giuseppina Vannini, pe Fericita Maria Domenica Barbantini și pe Serva lui Dumnezeu, Germana Sommaruga, fondatoare ale unor familii religioase feminine, inspirate de Sfântul Camil de Lellis. Meritul acestor femei, precum și al multor alora, a fost acela de a pătrunde în suferința totală a omului, lucru pe care l-au făcut acele „Fiice ale Ierusalimului”, împreună cu însuși Cristos.

Medităm la viața Sfântului Camil: Sfântul Camil, însuflețit de caritate, îi îngrijea pe bolnavi cu o mare atenție.

Caritatea se manifestă prin atenția la detalii. Camil de Lellis a revoluționat asistența medicală tocmai prin această atenție. Dacă un bolnav are nevoie de ajutor, nu trebuie să strige: Camil introduce soneria personală, așezată lângă paturile bolnavilor. Dacă un bolnav are dificultăți în a mânca, nu trebuie să rămână flămând: Camil se gândește la diete individuale și pregătește el însuși mâncăruri mai potrivite și mai delicate. Dacă un bolnav este internat și, potrivit practicii timpului, trebuie mai întâi să se spovedească – deoarece se credea că boala era cauzată de păcat – Camil se gândește mai întâi la o baie caldă și la igiena bietului om, pentru ca apoi să se îngrijească de curățirea sufletului său. Umanizarea adusă de Camil în îngrijire era rodul atenției și al iubirii. Din nou se evidențiază o îngrijire „maternă”, făcută din grijă și delicatețe. Iar bolnavii nu mai sunt văzuți ca o „masă” de oameni care deranjează, ci ca frați și fii, pentru care merită să-ți dedici timpul.

Rugăciunea comunitară.

Dă-ne, Doamne, atenția necesară pentru lucrurile mici și esențiale. Schimbă-ne inimile, prin mijlocirea Sfântului Camil de Lellis, pentru a oferi fiecărei persoane care suferă o îngrijire plină de iubire. Amin.

Tatăl nostru. Bucură-te, Marie. Slavă Tatălui. Cântec.

Stațiunea a IX-a. Isus cade a treia oară sub povara crucii.

Ne închinăm Ție, Cristoase și Te binecuvântăm, *căci prin sfânta Ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Citim Cuvântul Domnului: Mc 4, 30-32.

Apoi le-a spus: „Cu ce să asemănăm împărăția lui Dumnezeu sau prin ce parabolă să o reprezentăm? Este ca un grăunte de muștar care, atunci când este semănat în pământ, este mai mic decât toate semințele de pe pământ, dar, după ce a fost semănat, crește și devine mai mare decât toate legumele și face ramuri mari așa încât păsările cerului pot locui la umbra lui”.

Medităm Cuvântul: Semințele mici care se transformă în plante impunătoare.

Pilda Împărăției lui Dumnezeu, asemănată cu o sămânță de muștar, amintește de o profeție a lui Camil de Lellis: gândindu-se la începuturile Ordinului său, el a spus că *această plantă mică va deveni un copac mare, ale cărui ramuri se vor întinde în întreaga lume.* Și, într-adevăr, Ordinul Camilian este astăzi prezent pe toate continentele, aducând roade bogate de caritate în diferite națiuni.

Aceasta este logica Împărăției lui Dumnezeu: atunci când se lucrează pentru Domnul și nu pentru sine, micile semințe care cad în pământul vieții, dau rod la timpul potrivit, devenind ceva mare. Isus cade pentru a treia oară: asemenea unei semințe de muștar, Pătimirea Sa va atinge pentru totdeauna inima omului care va trebui să înțeleagă importanța dăruirii de sine pentru binele comun și pentru sfințenia întregii Biserici.

Medităm la viața Sfântului Camil. Sfântul Camil la Spitalul „Sfântul Duh” din Roma.

La doi pași de Vatican se afla și se află Spitalul „Sfântul Duh”, care odinioară aparținea Bisericii și era un loc de caritate pentru toți pelerinii care ajungeau acolo. După spitalul „Sfântul Iacob al bolnavilor incurabili”, acesta a fost spitalul preferat al lui Camil de Lellis, „grădina” lui predilectă, având în vedere și apropierea de Biserica Sfântului Petru.

Camil a fost întotdeauna legat de Roma și de Suveranul Pontif. Nu a fost un clerical în sensul căutării de funcții ecleziastice; cu toate acestea, se simțea fiu al Bisericii și trăia în comuniune cu Sfântul Părinte.

Hagiografii săi povestesc că, cu puțin timp înainte de a muri, vizitând pentru ultima oară spitalul „Sfântul Duh”, a dorit să se târască până la mormântul Sfântului Petru, pentru a-și reînnoi mărturisirea de credință: *Vă încredințez pe mine însumi și Ordinul meu vouă, sfinților apostoli Petru și Pavel, voi care sunteți pietrele de temelie ale Bisericii.*

Caritatea, pentru cei credincioși, este întotdeauna eclezială, întotdeauna expresie a unei comunități care merge împreună în Cristos și cu păstorii săi.

Rugăciune comunitară.

Doamne, sporește iubirea noastră pentru Biserica Ta. Împreună cu ea, fă-ne slujitori ai celor care suferă și, asemenea Sfântului Camil, fă-ne slujitori ai întregului Tău Trup mistic. Amin.

Tatăl nostru. Bucură-te, Marie. Slavă Tatălui. Cântec.

Stațiunea a X-a. Isus este despuiat de hainele sale.

Ne închinăm Ție, Cristoase și Te binecuvântăm, *căci prin sfânta Ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Citim Cuvântul Domnului: In 19,23-24.

După ce soldații l-au răstignit pe Isus, au luat hainele lui și au făcut patru părți, fiecărui soldat o parte, și tunica. Însă tunica era fără cusătură, țesută dintr-o bucată, de sus [până jos]; așadar, au zis unii către alții: „Să nu o rupem, ci să tragem la sorți pentru ea, a cui să fie!”. Aceasta ca să se împlinescă Scriptura: „Au împărțit între ei hainele mele și pentru tunica mea au aruncat zaruri”.

Medităm Cuvântul. Sacralitatea trupului.

Cristos este dezbrăcat și rămâne aproape gol, iar puținul pe care îl avea devine prada soldaților. Faptul că este gol pe cruce ne amintește de cei care, din cauza bolii sau a dizabilității, ne apar goi în fața ochilor: bolnavii internați, paralizații, bătrânii care au nevoie de îngrijire. Un bolnav este în totalitate în mâinile celor care îl îngrijesc, dependent de acele mâini care pot uneori să vindece, alteori să-i răpească demnitatea. Și totuși, acele membre suferinde sunt templul lui Dumnezeu, mijloc sacramental pentru noi al Evangheliei lui Isus, care a spus: „*Eram gol și m-ați îmbrăcat, bolnav și m-ați vizitat*” (Mt 25, 36). Trebuie să ne întrebăm: cu ce spirit ne apropiem de goliciunea altora? Cât de sacru este, în ochii noștri, trupul altuia (sau al nostru)? Dumnezeu să ne dea ochi transformați de har, pentru ca să putem vedea în cel care se pune din necesitate în mâinile noastre, pe însuși Isus cel Răstignit.

Medităm la viața Sfântului Camil. Sfântul Camil îi îngrijește bolnavii de ciumă în zona termelor lui Dioclețian.

În 1590, o epidemie teribilă a lovit Roma, iar focarul molimei a fost identificat chiar în zona termelor lui Dioclețian, o zonă neamenajată și aflată într-o stare de degradare. În timp ce toți fugeau de acolo, Camil de Lellis și tovarășii săi se îndreptau spre acel loc pentru a-i îngriji pe cei afectați de ciumă. A fost un semn de mare curaj și de profundă încredere în Dumnezeu. Iată ce înseamnă dăruirea de sine: când toți renunță, eu sunt acolo! Când nimeni nu vrea, eu mă pun în mișcare și mă îndrept spre acel loc. Nu este vorba de a te considera mai bun decât ceilalți, ci de a privi la nevoile celorlalți. Fie ca Sfântul Camil să ne învețe ardoarea carității, acel foc viu care nu se stinge niciodată!

Rugăciune comunitară.

Dă-ne, Doamne, harul de a înainta împreună cu Biserica și de a o sluji în mădularele ei suferinde. Dă-ne harul ca, prin mijlocirea Sfântului Camil, să nu ne dăm niciodată înapoi față de adevăratele nevoi ale celor care se află în dificultate. Amin.

Tatăl nostru. Bucură-te, Marie. Slavă Tatălui. Cântec.

Stațiunea a XI-a. Isus este răstignit pe cruce.

Ne închinăm Ție, Cristoase și Te binecuvântăm, *căci prin sfânta Ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Citim Cuvântul Domnului: Lc 23, 41-43.

Noi pe drept am primit ceea ce meritam pentru ce am făcut; dar el n-a făcut niciun rău”. Și spunea: „Isuse, amintește-ți de mine când vei veni în împărăția ta!”. Iar el i-a spus: „Adevăr îți spun: astăzi vei fi cu mine în paradis!”.

*Medităm Cuvântul. Tâlhăru*l căit.

Pe cruce, lângă Isus, se află doi oameni condamnați pentru faptele lor. Unul dintre ei se arată deschis spre mântuire: el dorește iertarea lui Dumnezeu prin Isus și o primește. Domnul a venit ca Mielul care se jertfește pentru păcatele lumii, iar pe cruce această imagine se împlinește pe deplin. Tâlhăru

cel bun reprezintă umanitatea care nu numai că își recunoaște păcatul, ci vede în Domnul Isus și singura cale de mântuire. Cei doi tâlhari constituie o examinare a conștiinței pentru fiecare dintre noi. Ei ni se arată ca o răscruce, ca două căi pe care putem alege să mergem: pe de o parte, este calea păcătosului care îi acuză pe toți, inclusiv pe Dumnezeu, de sfârșitul său rușinos; pe de altă parte, se află calea păcătosului care se recunoaște ca atare și cere mântuirea. În centrul acestei răscruce se află Domnul însuși, care îi primește pe toți cei care știu să se întoarcă la El.

Medităm la viața Sfântului Camil. Sfântul Camil poartă iubitul său Crucifix de la Spitalul „Sfântul Iacob” la o biserică închinată Preasfintei Fecioare Maria.

Alături de Camil de Lellis, rămânem să contemplăm crucea și, mai ales, pe Cel care este răstignit pe ea. Isus Cel Răstignit a fost centrul spiritualității lui Camil: în El putea să vadă totul și pe toți. Contemplarea lui Isus răstignit îi oferea viziunea misiunii sale printre bolnavi, a bolnavilor înșiși, a propriei istorii de păcat și de mântuire, de eșec și de iubire. Îl ajuta, de asemenea, să transmită celor care se apropiau de noul său Ordin religios, spiritul discernământului, pentru a înțelege dacă e potrivit pentru ei sau nu, să continue pe calea consacrării.

Isus Cel Răstignit ne oferă tuturor un criteriu de discernământ asupra vieții noastre creștine: a-L contempla înseamnă a ne privi pe noi înșine, drumul nostru, dar și cât de multă iubire reușim să investim în fiecare lucru pe care îl facem.

Rugăciune comunitară.

O, Isuse răstignit, tu ești mântuirea noastră. Tu ne amintești ceea ce înseamnă să iubim până la capăt și până la infinit!

Tatăl nostru. Bucură-te, Marie. Slavă Tatălui. Cântec.

Stațiunea a XII-a. Isus moare pe cruce.

Ne închinăm Ție, Cristoase și Te binecuvântăm, *căci prin sfânta Ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Citim Cuvântul Domnului: Lc 23,44-46

Era cam pe la ora a șasea și s-a făcut întuneric pe tot pământul până la ora a noua. Soarele s-a întunecat. Catapeteasma templului s-a sfâșiat la mijloc. Isus a strigat cu glas puternic și a spus: „*Tată, în mâinile tale încredințez duhul meu*”. Și spunând aceasta, și-a dat duhul.

Medităm Cuvântul. Tăcere și agitație.

În clipa în care Isus și-a dat duhul, s-a așternut tăcerea, pentru că „totul se împlinise”, dar și o tulburare: pământul s-a cutremurat. Sunt două mișcări spirituale: tăcerea sănătoasă a rugăciunii generează o mișcare interioară, iar ceva în noi se zguduie și se trezește. Tăcerea în fața lui Cristos este cea care naște mișcare lăuntrică, o provocare, o zguduitoră care pune lucrurile în ordine în interiorul nostru.

Asta vom face acum: vom rămâne în tăcere, pentru a auzi suflul – însă nu cel din urmă – al lui Isus.

(se recomandă un moment de tăcere)

Medităm la viața Sfântului Camil. Sfântul Camil primește Sfânta Împărtășanie (Viaticul) de la Cardinalul Ginnasi.

La 2 iulie 1614, Camil de Lellis, în vârstă de șaiszeci și patru de ani, este internat în infirmeria de la Magdalena și primește Viaticul de la cardinalul Ginnasi, protectorul Ordinului. În acel moment extrem, Camil s-a arătat cu totul smerit: se considera un păcătos care avea nevoie de rugăciuni. De fapt, veneau călugări din diferite congregații și din diverse zone ale Romei pentru a-l vedea pe „sfânt” înainte de a muri, însă el se încredința mijlocirii lor, fără a se considera în vreun fel „sfânt”. Într-adevăr, Împărtășania primită înainte de moarte arăta ce fel de sfințenie trebuia căutată: Camil, încă o dată, îl privea numai pe Cristos și îi invita în tăcere pe ceilalți să facă la fel. Este o invitație tăcută și pentru noi, cei care îi urmăm pașii.

Rugăciune comunitară.

Doamne, la cine să mergem? Doar Tu ai cuvintele vieții veșnice.

Tatăl nostru. Bucură-te, Marie. Slavă Tatălui. Cântec.

Stațiunea a XIII-a. Isus este dat jos de pe cruce și depus în brațele Maicii sale.

Ne închinăm Ție, Cristoase și Te binecuvântăm, *căci prin sfânta Ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Citim Cuvântul: Mc 15, 44-46.

Pilăt s-a mirat că murise deja și, chemându-l pe centurion, l-a întrebat dacă a murit de mult. Aflând de la centurion, i-a dăruit lui Iosif trupul. [Iosif], cumpărând un giulgiu, a luat jos [trupul], l-a înfășurat în giulgiu și l-a pus într-un mormânt care fusese săpat în stâncă. Apoi a rostogolit piatra la intrarea în mormânt.

Medităm Cuvântul. Cristos ni se încredințează și nouă.

Centurionul, Iosif din Arimateea, Nicodim, Maria, mama Sa: Isus mort se află acum în mâinile lor. Sunt mâini care nu sunt brutale ca cele ale soldaților, ci pioase și iubitoare, grijulii și pline de compasiune. Isus iubește să se încredințeze ucenicilor Săi și inclusiv nouă. El ni se încredințează prin intermediul vieții sacramentale și prin viața de caritate. Isus ni se prezintă viu și ni se dăruiește în Preasfântul Sacrament, dar și în omul sărac; el ni se oferă atât în Biserică, cât și în afara ei. Așa cum noi nu avem doar o mână sau un braț, ci două, așa și el ni se dăruiește în mod sacramental și prin cei suferinzi. Dacă folosim o singură mână sau un singur braț, suntem infirmi și nu îl putem îmbrățișa pe Învățătorul nostru așa cum se cuvine. Cristos vrea îmbrățișarea noastră, brațele noastre, mâinile noastre!

Medităm la viața Sfântului Camil. În data de 14 iulie 1614 moare în faimă de sfințenie Camil de Lellis, fondatorul Miniștrilor Bolnavilor.

Pentru creștini, data morții este un *dies natalis*, o zi a nașterii în Cer. Camil de Lellis ne amintește că ne naștem de trei ori: el s-a născut pe pământ la 25 mai 1550, s-a născut în Duh prin convertirea sa la 2 februarie 1575 și, în sfârșit, în Cer, la 14 iulie 1614. Aceste „nașteri” – pe pământ, în Duh și în Cer – ne amintesc că moartea nu este niciodată sfârșitul. Creștinii cred în viață și în veșnicia ei. Chiar și moartea pământească este, de fapt, o naștere pentru Cer, adică pentru acea dimensiune în care comuniunea sfinților este deplină și desăvârșită. Cu toții mergem spre acest țel, spre această desăvârșire, fără teamă și cu încredere în Domnul care ne însoțește la fiecare pas.

Rugăciune comunitară:

Doamne Isuse, Tu ești Calea, Adevărul și Viața și noi credem că Tu ești Fiul lui Dumnezeu.

Tatăl nostru. Bucură-te, Marie. Slavă Tatălui. Cântec.

Stațiunea a XIV-a. Isus este depus în mormânt.

Ne închinăm Ție, Cristoase și Te binecuvântăm, *căci prin sfânta Ta cruce ai răscumpărat lumea.*

Citim Cuvântul Domnului: Mc 16,1-6.

După ce a trecut sâmbăta, Maria Magdaléna, Maria, mama lui Iacób, și Salomé au cumpărat miresme ca să vină și să-l ungă. Și, dis-de-dimineată, în prima zi a săptămânii, au ajuns la mormânt când soarele [abia] răsărise și ziceau una către alta: „Cine ne va rostogoli piatra de la intrarea în mormânt?”. Dar privind, au observat că piatra fusese rostogolită, deși era foarte mare. Intrând în mormânt, au văzut un tânăr așezat la dreapta, îmbrăcat cu o haină lungă, albă, și au fost cuprinse de spaimă. Dar el le-a zis: „Nu vă înpăimântați! Îl căutați pe Isus Nazarinéanul, cel răstignit. A înviat, nu este aici! Iată locul în care îl puseseră!

Medităm Cuvântul. Mormântul lui Cristos a rămas gol.

A XIV-a stație a Căii Crucii se încheie cu așezarea trupului Domnului în mormântul lui Iosif din Arimateea. Știm că acel loc va fi vizitat, în zilele următoare, de ucenice și de apostoli. În acel loc al morții, ei vor înțelege Viața; în acea peșteră săpată în pământ, vor zări Cerul. Piatra așezată la intrare în ziua depunerii trupului lui Isus va fi, în mod misterios, dată la o parte de o forță spirituală. Învierea lui Cristos îl eliberează pe om de povara întunericului și îl deschide către lumină, așa cum întunericul mormântului s-a luminat în ziua Paștelui. Aceasta este viața noastră: o trecere, împreună cu Cristos, din întuneric spre lumină, din moarte spre viață!

Medităm la devoțiunea Sfântului Camil către Sfânta Fecioară Maria.

Ultima etapă din viața Sfântului Camil arată dragostea sa filială față de Fecioara Maria, cea care, dintre toți oamenii, a fost prima care a văzut trupul său glorificat de Dumnezeu, prin Înălțarea sa la Cer. Camil nu a renunțat niciodată la devoțiunea sa mariană. În testamentul său spiritual a scris:

Îmi las voința în mâinile Sfintei Fecioare Maria, Maica Dumnezeului nostru Atotputernic și nu doresc altceva decât ceea ce dorește Regina Îngerilor. O aleg ca Protectoare și Avocată și o rog ca, în milostivirea ei, să accepte această consacrare a mea și să mă primească sub tutela și protecția ei. Amin².

Rugăciune comunitară:

Sub ocrotirea ta alergăm, sfântă Născătoare de Dumnezeu, nu ne disprețui rugăciunile în nevoile noastre, ci ne mântuiește oricând de toate primejdiile, Fecioară slăvită și binecuvântată.

Să ne rugăm:

O, Dumnezeule, care i-ai dăruit sfântului Tău preot Camil de Lellis, harul deosebit al iubirii față de cei bolnavi, prin meritele sale, revarsă asupra noastră duhul iubirii Tale, ca, slujindu-Te în frații noștri, să putem să ne înfățișăm în ceasul morții, cu încredere înaintea Ta. Prin Cristos, Domnul nostru. Amin.

Binecuvântare și cântec final.

² Mario Vanti, *Spiritul Sfântului Camil de Lellis*, a VI-a ed., Editoriale Romani, 2025, p. 189.

Litanie în cinstea Sfântului Camil de Lellis

Doamne, miluiește-ne,
Cristoase, miluiește-ne,
Doamne, miluiește-ne,

Sfinte Camil, tu care ai fost un instrument al Milostivirii Divine, *roagă-te pentru noi.*

Tu, care ai răspuns cu generozitate chemării lui Dumnezeu, *

Tu, care te-ai consacrat slujirii bolnavilor, punându-ți chiar și viața în pericol, *

Tu, care ai fost mângâiat de cuvintele lui Isus răstignit, *

Tu, care îi numeai pe cei bolnavi „domnii și stăpânii tăi”, *

Tu, care ai întemeiat o nouă școală a carității, *

Tu, care ne-ai învățat să avem grijă de cei bolnavi, precum o mamă care se îngrijește de unicul său fiu bolnav, *

Tu, care l-ai numit fericit pe slujitorul bolnavilor care își consumă viața în acest sfânt serviciu, *

Mielul lui Dumnezeu, care ieși asupra Ta păcatele lumii, *iartă-ne, Doamne.*
Mielul lui Dumnezeu, care ieși asupra Ta păcatele lumii, *ascultă-ne, Doamne.*
Mielul lui Dumnezeu, care ieși asupra Ta păcatele lumii, *miluiește-ne pe noi.*

Roagă-te pentru noi, sfinte părinte Camil,
Ca să ne facem vrednici de făgăduințele lui Cristos.

Să ne rugăm:

O, Dumnezeule, care ai făcut din Camil de Lellis întemeietorul unei noi școli de caritate pentru bolnavi, dăruiește-ne harul ca, urmând exemplul său, să ne dăruim pe deplin celor care suferă, ca mărturii ale iubirii Tale. Prin Cristos, Domnul nostru. Amin.

Rugăciunea Sfântului Camil de Lellis

Doamne, aș dori să am inimi infinite pentru a Te iubi infinit. Fie ca harul Tău să îmi dăruiască o tandrețe maternă față de aproapele meu, ca să-l pot sluji cu întreaga caritate, atât a sufletului, cât și a trupului, cu acea tandrețe pe care o are doar o mamă iubitoare față de unicul său fiu bolnav. Pentru iubirea prin care l-ai trimis pe Fiul Tău în lume ca să moară pentru noi, păstrează mereu aprinsă în inima mea flacăra acestei iubiri, fără ca ea să se stingă vreodată, ca astfel să pot stăruii în această sfântă lucrare și, perseverând, să ajung la slava din Cer, pentru a mă bucura împreună cu Tine și să Te laud împreună cu sfinții Tăi în vecii vecilor. Amin.

Litanie în cinstea Sfântului Camil de Lellis – Sfânt al carității

Doamne, miluiește-ne,

Cristoase, miluiește-ne,

Doamne, miluiește-ne,

Sfinte Camil de Lellis, *roagă-te pentru noi.*

Sfânt al carității, care i-ai căutat pe cei săraci, *

Sfânt al carității, care i-ai mângâiat pe cei suferinzi, *

Sfânt al carității, care i-ai slujit pe bolnavi, *

Sfânt al carității, care i-ai asistat pe muribunzi, *

Sfânt al carității, care ai respectat durerea celor îndoliați, *

Sfânt al carității, care i-ai mângâiat pe cei orfani, *

Sfânt al carității, care ai ajutat văduvele, *

Sfânt al carității, care i-ai însoțit pe cei singuri, *

Sfânt al carității, care i-ai sfătuit pe cei în nevoie, *

Sfânt al carității, care ai împărțit pâinea cu cel înfometat, *

Sfânt al carității, care ai potolit setea celui însetat, *

Sfânt al carității, care i-ai vizitat pe cei bolnavi, *

Sfânt al carității, care i-ai îmbrăcat pe cei goi, *

Sfânt al carității, care l-ai primit pe cel străin, *

Sfânt al carității, care ai oferit mantia ta pelerinului, *

Sfânt al carității, care l-ai îngrijit pe călătorul cel rănit, *

Mielul lui Dumnezeu, care iei asupra Ta păcatele lumii, *iartă-ne, Doamne.*

Mielul lui Dumnezeu, care iei asupra Ta păcatele lumii, *ascultă-ne, Doamne.*

Mielul lui Dumnezeu, care iei asupra Ta păcatele lumii, *miluiește-ne pe noi.*

Roagă-te pentru noi, sfinte părinte Camil,

Ca să ne facem vrednici de făgăduințele lui Cristos.

Să ne rugăm:

O, Treime Sfântă, care ești iubire: Tată iubitor, Fiule iubit și Duh al iubirii, fă ca iubirea și adevărul Tău să devină și iubirea și adevărul nostru, ca astfel să fim pregătiți să-L întâlnim pe Mântuitorul și Judecătorul nostru, la sfârșitul vieții noastre, care ne va judeca cu iubire. Tu, care viețuiești și domnești în vecii vecilor. Amin.

Litanie în cinstea Sfântului Camil de Lellis – Însotitorul celor suferinzi

Doamne, miluiește-ne,

Cristoase, miluiește-ne,

Doamne, miluiește-ne,

Sfinte Camil de Lellis, *învață-ne să iubim.*

Tu, care L-ai iubit pe Dumnezeu mai presus de orice lucru, *

Tu, care L-ai iubit pe Dumnezeu mai presus de tine, *

Tu, care ți-ai iubit aproapele mai mult decât propria-ți viață, *

Tu, care i-ai privilegiat pe cei săraci, *

Tu, care i-ai primit pe toți în casa ta, *

Tu, care ai avut o inimă deschisă față de toți oamenii, *

Tu, care ți-ai făcut timp pentru toți, *

Tu, care ai înțeles că doar iubirea este cea care contează, *

Tu, care ai crezut că doar iubirea mântuiește, *

Tu, care ai văzut iubirea ca fiind singurul lucru care rămâne, *

Tu, care ai trăit iubirea ca o cale a conștientizării, *

Tu, care ai înțeles că doar iubirea este credibilă, *

Tu, care ai văzut în iubire sinteza Legii și a Profeților, *

Tu, care ai acceptat iubirea ca lege a Noii Alianțe, *

Tu, care le-ai zâmbit celor triști și fără speranță, *

Tu, care ai plâns cu cel nefericit, *

Tu, care l-ai iubit pe cel care era dificil de iubit, *

Tu, care ai topit răceala cu iubire, *

Tu, care i-ai iertat pe cei care în ochii oamenilor, nu ar fi meritat să fie iertați, *

Tu, care, prin iubire, i-ai redat frumusețea bolnavului respingător, *

Tu, care, plin de iubire, i-ai redat frumusețea celui sărac, deși acesta era considerat deranjant și la locul nepotrivit, *

Mielul lui Dumnezeu, care ieși asupra Ta păcatele lumii, *iartă-ne, Doamne.*

Mielul lui Dumnezeu, care ieși asupra Ta păcatele lumii, *ascultă-ne, Doamne.*

Mielul lui Dumnezeu, care ieși asupra Ta păcatele lumii, *miluiește-ne pe noi.*

Roagă-te pentru noi, sfinte părinte Camil,

Ca să ne facem vrednici de fângăduințele lui Cristos.

Să ne rugăm:

O, Dumnezeule, care ești iubire, Tu ai creat inima noastră și o modelezi cu mâna Duhului Tău Sfânt; dă-ne, te rugăm, harul de a fi păzitori vigilenți ai aproapelui nostru, care este urma sfântă a prezenței Tale în mijlocul nostru. Prin Cristos, Domnul nostru. Amin.

Bibliografie

Tortorella, Alfredo Maria. *Via crucis con S. Camillo de Lellis*. Conegliano: Editura Ancilla, 2026.

Trebski, Cristoforo. *San Camillo de Lellis: Patrono dei malati, sofferenti, operatori sanitari e luoghi di cura*. Camerata Picena: Editura Shalom, 2008.

Vanti, Matio. *Lo spirito di S. Camillo de Lellis*. Ediția a VI-a. Roma: Editoriale Romani, 2025.